

## ՍԷՐԸ ՓՈՒՇԷ ՊՍԱԿՈՎ (1)

Ա.

ԱՐՏԱՍՈՒԱԼԻՑ ԱԶՔԵՐՈՎ

Լացող աչքերն՝ անոյշ թուփեր են մասուրի,  
Գետերուն վրայ որ կը հոսին ներաշխարհէն.  
Անոնց նըրբին թերթիկներուն հետ նըկարէն,  
Մեզմէ հըրդեհ մը կ'երկարի ու կը մարի:

Լացող աչքերն՝ երկու կամուրջ երկարածիւղ,  
Ուրկէ կ'անցնին անվերջ չիթ չիթ քինջ մանուկներ,  
Եւ կարաւանն իբրեւ թէ յա'նկարծ բոռնկէր՝  
Վիհին վերեւ անոնց կայտուումն է պարանցիկ:

Լացող աչքերն՝ երկու կռունկներ են հայրենի,  
Որ կը մեկնին, սակայն երբեք ա'լ չեն դառնար.  
Իրենց թառն է մեր ժամերուն խաչը մարմար,  
-- Ես խաչին տակ կըռունկ կանչող հա'յ պատանի...:

1) Ահարոն Տատուրեան, վեցերորդի Մուրադ-Ռաֆայելեան վարժարանէն ելած երիտասարդ ու արժէքաւոր բանաստեղծներէն մին, Վարուժանի քնարակից կրտսեր եղբայրը, եւ որ պատերազմէն առաջ խորքով վեհաշունչ ու ձեռով կատարեալ քերթուածներ հրատարակեց զանազան հանդէսներու մէջ (տեսնել առանց լաւագոյններէն մէկ քանին *Անահիտի* նախկին շրջանի քիւերու մէջ), բաւական երկար առեւտրէն ի վեր լուռ կը մնար: Ուրախ եմք խմանալով որ

այդ առերեւոյթ ամուրթեան շրջանին ան արտադրեր է բազմաթիւ տաղեր, աւելի ճիշդ՝ տաղախումբեր որոնց իւրաքանչիւրը քերթուած մը կը կազմէ, եւ որոնց մէջ իր ներշնչումն ու ձեռը տեսիլի եւ արտայայտութեան նոր երանգներ, նոր գնացք առած կ'երեւան:

Իր այդ անտիպ քերթուածներու հատորէն որ պիտի լոյս տեսնէ ի մօտոյ, Տատուրեան մեզի տուաւ հինգ գեղեցիկ էջեր, զոր հանոյքով կը հրատարակենք:

Ծ. Խ.

Բ.

## ԲԵՒԵՌՈՒԱԾ ԶԵՌՔԵՐՈՎ

Արեւամարդէն արձակուած շողեր,  
 Ձեռ գիտեր մինչեւ կ'երկարին ուրե՛ր.  
 Ափերուն խորէն շուշան կը բուրէր,  
 Պարտէ՛ղ զոր գարնան անձրեւն է ցօղեր :

Պաշուած ձեռքերն իր՝ բացուած երկու դուռ,  
 Նախ, մայր մը մըտաւ որ լոյսը վառէ .  
 — Տըղաս, ըսաւ, հոս ծո՛ղ մ'է խաւարէ :  
 Յետոյ, սիրուհին՝ քայլով խորալուռ :

Սիրող բազումներն ասուպներ երկու,  
 Աղջրկան աչքէն թըռան ու գացին,  
 Հըրդեհել աշխարհն ո՞ր միգամածին .  
 — Բաւ է, ա՛լ գրբկէ, սիրուհիդ է քու :

Գ.

## ԲԵՒԵՌՈՒԱԾ ՈՏՔԵՐՈՎ

Դաշտերէն մինչեւ լեռը ձիւնադէղ ,  
 Խեղճ տըղուն հետքերն ոսկեղէն շարան .  
 Այդ ծածուկ ճամբէն կըրնամ անվարան՝  
 Վեր ելլել ձայն տալ ծաղերուն անտես :

Ձիւնէ երկինքներ դամով աստղացած ,  
 Մորթուած տատրակներ հիմա քովէ քով ,  
 Ոտքեր որ մեկնող նաւու նազանքով՝  
 Կը յուզէին ծովն , այդով հարսնացած :

Երկիրն ոտքերուս խո՛ւլ նըւագարան ,  
 Ես հին թափառիկ մարդն եմ սիրահար .  
 Ա՛խ, կարմիր ոտքով թո՛ղ ինծի հետ դար՝  
 Մանկութեանս ընկեր ա՛ն խարտեաչ տըղան :

## ԽԵՂՃ ՄԱՐԴԵՐՈՒՆ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆԸ

Ա.

## ՏՕՆԱԿԱՆ ԶԳԵՍՏՆԵՐՈՎ

Անոնց խոնարհ հաղուստներու զիշերէն՝  
 Ամէն անհատ ջահի պէս դուրս կ'արձակուէր .  
 Տօնին խորհուրդն այսօր պիտի կատարեն ,  
 Դեռ չըցաթած արշալոյսին ի նըւէր :

Կիրակնօրեայ հազուստներու ցրնծութեան  
 Յրփանքն հեռուն կը ծովանար վարդերով,  
 Եւ աչքերու երկինքներէն եօթնարփեան՝  
 Կը տեսնուէր էջքն երազին անխրոով :

Տօնի աղջիկ մ'է քաղաքն ալ իրենց հետ,  
 Աշտարակին վերեւ դարդով երփնաթոյր,  
 Ու դանդերու երգերուն վրայ վէտ ի վէտ՝  
 Լոյսին նաւակն է փախուստովն իր անդոյր :

Մերկութեան տօն՝ ճոխապաճոյճ հազուստով,  
 Վառ մերկութիւն՝ մոմին նրման լապտերին,  
 Ուրկէ պիտի ծագի արեւ մը շուտով,  
 Որ ա'լ ցաւին չորս փարօսնե'րը մարին :

Անոյշ թափօրն անվերջօրէն թո'ղ անցնի՝  
 Նախ հոգիէս, ապա աչքէս լըճաստուեր,  
 Գիրկս աուրցուն՝ կիրակիներ դեղանի,  
 Փեսայօրէն կ'երթամ տօնին, լեռն ի վեր :

Բ.

#### ՎԱՌՈՒԱԾ ՄՈՄԵՐՈՎ

Մեսիային համար մոմեր վառեցին,  
 Առադաստէն ներս աչքերուն պէս հարսին .  
 Կը վազէր լոյսն, ինչպէս ձիւնէն խարտեաչ ձին,  
 Ընթանկութեան վրայ հալող մետաքսին :

Ձեռքերէն վեր՝ բիւրահազա՛ր արչալոյս,  
 Մոմերուն կեանքն անհունօրէն կ'առկայծի .  
 Եւ տօնական լապտերներով հոգմայոյզ՝  
 Սիրտն արչաւող կառք մ'է կուրծքէն թաւարծի :

Շուշաններու պարտէզ գիշերն համասփիւռ՝  
 Կը տարածուի մեզմէ մինչեւ Մեսիան,  
 Ու մեր դիմաց կը դառնայ ծով մը պոքփիւր,  
 Երբ մոմերուն կայմերն երազ կը բանան :

Անտարակոյս, արչալոյսէն դողահար՝  
 Պիտի գայ թուխ Մեսիան մեր տեսիլքին,  
 Զի անհունէն իրեւ մեզի համբոյր տար՝  
 Բոցեղ թուր մ'է մութը ճեղքող իր հոգին :

ԱՀԱՐՈՆ ՏԱՏՈՒՐԵԱՆ